

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **CZT a.s. (dříve CZ TABÁK, a.s.)**, se sídlem Bratraců Veverkových 396, Pardubice, zastoupený JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34, Praha 8, proti žalovanému: **Celní ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2006, č. j. 16987-02/06-0601-21 a č. j. 16987-03/06-0601-21, o exekuci peněžité pohledávky, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2008, č. j. 30 Ca 120/2006 - 61,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2008, č. j. 30 Ca 120/2006 - 61, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byly zamítnuty jeho žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2006, č. j. 16987-02/06-0601-21 a č. j. 16987-03/06-0601-21. Těmito rozhodnutími žalovaný k odvolání stěžovatele změnil rozhodnutí Celního úřadu Pardubice (dále jen „celní úřad“), exekuční příkazy ze dne 1. 11. 2006, č. j. 7968-02/06-0663-021 a č. j. 7968/06-0663-021, jimiž celní úřad bez předchozí výzvy nařídil dle § 73 odst. 6 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), exekuci neuhrazené splatné daňové pohledávky dle zajišťovacího příkazu ze dne 18. 10. 2006, č. j. 7572/06-0663-024.

V kasační stížnosti stěžovatel mimo jiné namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Neztotožňuje se se závěrem krajského soudu, že je-li žalobou napadené rozhodnutí vydané v exekučním řízení, pak již soud nemůže zkoumat zákonnost vydaného exekučního titulu, tj. rozhodnutí, které je podkladem pro vydání exekučního příkazu, nýbrž jen samotnou jeho existenci. Stěžovatel s uvedeným postupem krajského soudu nesouhlasí. Argumentuje, že stávající judikatura správních soudů pokládá zajišťovací příkaz za rozhodnutí předběžné povahy, které je ze soudního přezkumu dle § 68 písm. e) s. ř. s., ve spojení s § 70 písm. b) s. ř. s. vyloučeno. Z tohoto důvodu je nutno námitky vznesené proti zajišťovacímu příkazu (jako exekučnímu titulu) v exekučním řízení učinit předmětem přezkumu i v tomto řízení. V této souvislosti stěžovatel poukazuje na skutečnost, že samostatnou kasační stížností napadl také usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2007, č. j. 30 Ca 114/2006 - 24, jímž byla odmítnuta žaloba směřující proti shora označenému zajišťovacímu příkazu. Řízení o této kasační stížnosti je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 9 Afs 13/2008. Stěžovatel dále uplatňuje stížní námitku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Uvádí, že na str. 5 napadeného rozsudku krajský soud konstatoval, že přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení se k výzvě soudu o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Správní soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že účastníci řízení s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. Stěžovatel však namítá, že dne 8. 3. 2007 odeslal soudu svá vyjádření k výzvám, v nichž nesouhlasil s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání, ale naopak žádal, aby soud jednání ve věci nařídil. V žalobách a následně podaných replikách pak stěžovatel navrhl řadu důkazů, s nimiž se soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevypořádal. Ze všech výše uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v plném rozsahu ztotožňuje se závěry učiněnými krajským soudem a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení kasační stížnosti:

Celní úřad vydal dne 18. 10. 2006 pod č. j. 7572/06-0663-024 zajišťovací příkaz podle § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, jímž stěžovateli uložil povinnost zajistit nejpozději do tří dnů od doručení zajišťovacího příkazu ve prospěch celního úřadu spotřební daň složením jistoty ve výši 66 530 493 Kč.

Stěžovatel s uvedeným zajišťovacím příkazem nesouhlasil a podal proti němu včasné odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 11. 2006, č. j. 16780-03/06-0601-21, změnil tak, že snížil částku jistoty ze 66 530 493 Kč na částku 33 846 457 Kč, ve zbývající části ponechal zajišťovací příkaz beze změny.

Žalobu proti rozhodnutí žalovaného o odvolání proti zajišťovacímu příkazu krajský soud usnesením ze dne 31. 10. 2007, č. j. 30 Ca 114/2006 - 24, odmítl s odůvodněním, že zajišťovací příkaz je rozhodnutím předběžné povahy, které je ze soudního přezkumu vyloučeno.

Stěžovatel podal proti usnesení krajského soudu včasnou kasační stížnost, v níž namítl nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedl, že zajišťovací příkaz významným způsobem zasahuje do majetkové sféry stěžovatele a mohl by vést k exekuci jeho majetku. Zajišťovací příkaz stěžovateli znemožňuje disponovat s majetkem, výrazným způsobem ohrožuje jeho podnikatelskou a jinou hospodářskou činnost a mohl by pro stěžovatele mít dokonce likvidační důsledky. Podle stěžovatele se tak uvedené rozhodnutí dotýká jeho základních práv a svobod a mělo by být podrobeno soudnímu přezkumu. Řízení o takto podané kasační stížnosti bylo u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 9 As 13/2008.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel ve stanovené lhůtě jistotu ve výši určené v zajišťovacím příkazu (ve spojení s rozhodnutím o odvolání) nesložil, celní úřad vydal dne 1. 11. 2006 exekuční příkazy, č. j. 7968-02/06-0663/021 a č. j. 7968/06-0663-021 (opravené rozhodnutími č. j. 7968-04/06-0663-021 a č. j. 7968-03/06-0663-021), kterými bez předchozí výzvy nařídil dle § 73 odst. 6 písm. a) zákona o správě daní a poplatků exekuci neuhrazené splatné daňové pohledávky dle shora označeného zajišťovacího příkazu.

Stěžovatel podal proti exekučním příkazům včasná odvolání, v nichž v zásadě zopakoval tytéž odvolací důvody, které uplatnil již v odvolání proti zajišťovacímu příkazu. O podaných odvoláních žalovaný rozhodl tak, že vydané exekuční příkazy, jimiž celní úřad bez předchozí výzvy nařídil dle § 73 odst. 6 písm. a) zákona o správě daní a poplatků exekuci neuhrazené splatné daňové pohledávky, změnil ve výši přikázané částky tak, že tuto snížil z částky 66 530 493 Kč na částku 34 846 457 Kč a v ostatním exekuční příkazy ponechal beze změny. Odvolací námítky stěžovatele směřující proti vydání zajišťovacího příkazu jako exekučního titulu žalovaný označil za nemající přímý vztah k vlastnímu vymáhání daňových nedoplatků a za irelevantní pro posouzení dané věci. V této souvislosti žalovaný připomněl, že námítky vztahující se k samotnému exekučnímu titulu je možno uplatňovat pouze v řízení nalézacím, tj. v řízení předcházejícím řízení exekučnímu.

Stěžovatel napadl obě rozhodnutí žalovaného žalobami u krajského soudu, v nichž shodně namítal, že ačkoli v odvoláních proti exekučním příkazům uvedl důvody, pro které považuje zahájené exekuční řízení za nezákonné, žalovaný se v odůvodnění napadených rozhodnutí s těmito důvody nijak nevypořádal. Stěžovatel uvedl, že v exekučním řízení namítal to, co již bylo uplatněno v odvolání proti zajišťovacímu příkazu jakožto „podkladovému rozhodnutí“ pro následné vydání exekučních příkazů. Pokud žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí zmínil možnost uplatňovat uvedené námítky v rámci řízení nalézacího, pak stěžovatel namítal, že mu není známo, jaké nalézací řízení má žalovaný na mysli. Stěžovatel opětovně poukázal na skutečnost, že své námítky mohl uplatnit pouze v odvolání proti zajišťovacímu příkazu a obdobné námítky pak uplatnil také v odvolání proti exekučním příkazům, neboť žádné nalézací řízení nebylo ze strany žalovaného ani jiných orgánů celní správy se stěžovatelem vedeno.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného včetně řízení, která jejich vydání předcházela a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné. V odůvodnění rozhodnutí se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že námítkami, které nemají přímý vztah k vlastnímu vymáhání daňových nedoplatků – tj. v dané věci námítkami týkajícími se zejména vydaného zajišťovacího příkazu – se není možné v exekučním řízení zabývat. V této souvislosti krajský soud konstatoval, že námítky shodující se s odvolacími důvody uplatněnými proti zajišťovacímu příkazu, výší zajištění, s námítkami týkajícími se daňového skladu, zkouškami výrobků Merlin a Gullivers-extra, jakož i s námítkami vztahujícími

se k zařazení předmětných výrobků, nesouvisí s předpoklady vydání exekučních příkazů a pro posouzení přezkoumávané věci nemají žádnou právní relevanci. Krajský soud dále konstatoval, že žalovaný se v odůvodnění napadených rozhodnutí řádně zabýval námitkami směřujícími proti exekučním příkazům, zkoumal a popsal existenci exekučního titulu, náležitě odůvodnil, proč u stěžovatele byla zahájena daňová exekuce vydáním exekučních příkazů a taktéž vážil použití konkrétního exekučního prostředku s ohledem na splnění cíle daňové exekuce při co nejmenším zatížení daňového subjektu. Krajský soud uzavřel, že základní podmínka pro vydání exekučního příkazu dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků byla naplněna, neboť stěžovatel povinnost uloženou mu zajišťovacím příkazem zajistit spotřební daň ve výši 34 846 457 Kč dobrovolně nesplnil. Tehdy bylo přikročeno k vymáhání uložené povinnosti exekučními příkazy vydanými podle § 73 odst. 6 písm. a) zákona o správě daní a poplatků a samotná daňová exekuce byla provedena příkázáním pohledávky na peněžní prostředky stěžovatelky, tzn. byl zvolen zákonem připuštěný a v zásadě nejběžnější způsob jejího provedení.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a dále vada řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti neztotožňuje se závěry krajského soudu, že je-li žalobou napadeno rozhodnutí vydané v exekučním řízení, pak již soud nemůže zkoumat zákonnost pravomocného exekučního titulu (zde zajišťovacího příkazu), tj. rozhodnutí, které je podkladem pro vydání exekučního příkazu, nýbrž jen samotnou jeho existenci. Stěžovatel argumentuje, že stávající judikatura správních soudů pokládá zajišťovací příkaz za rozhodnutí předběžné povahy, které je ze soudního přezkumu vyloučeno. Z tohoto důvodu je nutno námitky vznesené proti zajišťovacímu příkazu (jako exekučnímu titulu) učinit předmětem soudního přezkumu také v exekučním řízení. V dané souvislosti stěžovatel poukazuje na skutečnost, že samostatnou kasační stížností napadl také usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 2007, č. j. 30 Ca 114/2006 - 24, jímž byla odmítnuta žaloba směřující proti zajišťovacímu příkazu. Řízení v této věci je u Nejvyššího správního soudu vedeno pod sp. zn. 9 Afs 13/2008.

Ve věci vedené pod sp. zn. 9 Afs 13/2008 se kasační stížnost stěžovatele týkala již shora nastíněné právní otázky, k níž se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, č. j. 8 Afs 37/2008 - 126, kde uvedl: „Zajišťovací příkaz vydaný podle § 71 zákona č. 337/1992 Sb. je rozhodnutím předběžné povahy, jde o dočasný prostředek k zajištění účelu daňového řízení. Žalobu proti takovému rozhodnutí soud podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. e) s. ř. s. odmítne.“ Devátý senát však při předběžné poradě dospěl ohledně soudního přezkumu zajišťovacího příkazu k opačnému závěru než osmý senát ve výše citovaném rozhodnutí a věc předložil k rozhodnutí rozšířenému senátu tak, jak předpokládá ustanovení § 17 s. ř. s.

Pro posouzení předmětné věci, zejména řešení otázky přípustnosti vznášet námitky proti exekučnímu titulu (zde zajišťovacímu příkazu) až v řízení exekučním, tak bylo určující, jak ve věci rozhodne rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, tj. zda bude připuštěn

samostatný přezkum zajišťovacího příkazu nebo zda zdejší soud setrvá na dosavadní rozhodovací činnosti správních soudů, která přezkum zajišťovacího příkazu pro jeho předběžnou povahu nepřipouštěla.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vydal ve věci dne 24. 11. 2009 rozhodnutí, č. j. 9 Afs 13/2008 - 90, dostupné na www.nssoud.cz, v němž dospěl ohledně povahy zajišťovacího příkazu k následujícímu závěru: „Zajišťovací příkaz vydaný podle § 71 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s. a není vyloučen ze soudního přezkumu.“ Rozšířený senát aplikoval na posuzovaný případ obecný test obsažený v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž je vyjádřen algoritmus pro posouzení, jaké rozhodnutí je předběžné povahy, tedy vyloučené ze soudního přezkumu ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Rozšířený senát přitom při aplikaci uvedeného testu dospěl k závěru, že u zajišťovacího příkazu vydávaného podle § 71 zákona o správě daní a poplatků není splněna časová ani věcná podmínka předběžnosti, a tedy jej nelze považovat za rozhodnutí předběžné povahy, které je ze soudního přezkumu vyloučeno. Z tohoto důvodu rozšířený senát usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Výše uvedené závěry jsou pro posuzování předmětné věci podstatné. Krajský soud se bude v novém řízení povinen zabývat důvodností žalobních námitek uplatněných stěžovatelem ve vztahu k zajišťovacímu příkazu a tyto v samostatném řízení soudně přezkoumat. S ohledem na tyto závěry tak ovšem není nutno se v projednávané věci odchýlit od stávající judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení, z důvodu předchozí nemožnosti věcného přezkumu obsahu exekučního titulu.

Ohledně rozsahu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení je v dané věci možno bez dalšího aplikovat závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, obsažené v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publikovaném pod č. 791/2006 Sb. NSS, podle kterých v exekučním řízení „může být následný soudní přezkum zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce.“ Shodně se k dané otázce Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém dřívějším usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, dle něhož: „je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod. [...]“. Soud se tak ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného exekučního titulu. Případná pochybení je soud oprávněn v souladu s dispoziční zásadou, stanovenou zákonem pro správní soudnictví (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), v exekučním řízení zkoumat k námitkám účastníků pouze u následně vydaného exekučního příkazu.

Na základě shora citovaného rozhodnutí RS NSS se proto Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry vyslovenými krajským soudem v napadeném rozhodnutí, že námitky stěžovatele zpochybňující věcnou správnost zajišťovacího příkazu není možno v exekučním řízení věcně přezkoumávat, neboť nesouvisely se zákonnými předpoklady vydání exekučních

příkazů ani se samotným vedením daňové exekuce. Námitky proti zajišťovacímu příkazu přezkoumá správní soud na základě žaloby podané proti rozhodnutí o vydání zajišťovacího příkazu (respektive proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání), tyto otázky nelze přesunovat do exekučního řízení. Kasační námitce stěžovatele dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak zdejší soud nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou kasační námitku stěžovatele dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel zpochybňuje postup krajského soudu, který ve věci rozhodl bez nařízení jednání, ačkoli k tomu nebyly splněny zákonné podmínky. Ve vztahu k takto uplatněné stížní námitce Nejvyšší správní soud uvádí následující:

Jen zákon může stanovit, v jakých případech lze omezit právo účastníků řízení na veřejné projednání věci v jejich přítomnosti a s možností vyjádřit se k prováděným důkazům. Takový případ představuje ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., podle kterého lze o věci samé rozhodnout bez jednání (nikoli tedy veřejně a ústně) za předpokladu, že takový postup účastníci řízení shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Souhlas účastníků řízení může být buď výslovný (účastník souhlas vyjádří předem v návrhu na zahájení řízení nebo k výzvě soudu uvede, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání), nebo předpokládaný, pokud účastník v zákonem stanovené lhůtě nevyjádří svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. O tom musí být účastník ve výzvě poučen. Podmínkou je řádné doručení výzvy účastníkům řízení a marné uplynutí lhůty dvou týdnů od doručení výzvy. Projeví-li účastník výslovný nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, je soud povinen jednání nařídit (tato povinnost se však nevztahuje na případy stanovené v odst. 2 § 51 s. ř. s.); neprojeví-li však účastník ve stanovené době výslovný nesouhlas s takovým projednáním věci, soud jednání nenařídí a ve věci rozhodne.

V předmětné věci Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého soudního spisu ověřil, že krajský soud v obou zahájených řízeních (následně spojených ke společnému projednání) zaslal zplnomocněnému zástupci stěžovatele výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s., které mu byly řádně doručeny dne 7. 3. 2007. Odůvodnění rozhodnutí krajského soudu ve svém úvodu obsahuje pasáž, podle které krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení se k výzvě soudu o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřili. Krajský soud tak vycházel ze zjištění, že ze strany účastníků řízení byl k rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání udělen ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlas konkludentně.

Stěžovatel v souvislosti s jím uplatněnou stížní námitkou přiložil ke kasační stížnosti fotokopie dvou podání ze dne 8. 3. 2007 (určených ke sp. zn. 30 Ca 120/2006 a sp. zn. 30 Ca 121/2006), v nichž jednak krajskému soudu oznamuje, že k požadované náhradě nákladů soudního řízení uplatňuje také 19% DPH, zároveň však v reakci na výzvu soudu ze dne 23. 2. 2007 výslovně sděluje, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání a naopak žádá, aby jednání ve věci bylo nařízeno. Ke kasační stížnosti je rovněž připojen podací lístek, potvrzený poštou Praha 1, z něhož vyplývá, že dne 8. 3. 2007 byla krajskému soudu zplnomocněným zástupcem stěžovatele adresována a doporučeně odeslána zásilka pod č. R 043359. Na č. 1. 79 soudního spisu je dále založen úřední záznam, z něhož vyplývá, že předseda senátu 30 Ca učinil dne 16. 6. 2008 dotaz na pracovníci podatelny S. Š. týkající se doručení uvedené sporné zásilky. Z odpovědi této pracovnice je pro posouzení předmětné věci určující, že podle evidence přijaté pošty skutečně bylo dne 12. 3. 2007 na Krajský soud v Hradci Králové doručeno podání pod uvedeným č. R 043359. Dle podatelny však z evidence přijaté pošty nebylo možno dále zjistit, k jaké věci se podání vztahovalo, co bylo

jeho obsahem a kam toto podání bylo z podatelny dále předáno. Nejvyšší správní soud k této procesní situaci konstatuje, že pokud krajský soud není s ohledem na jím vedený způsob evidence přijaté pošty schopen prokázat, jaké konkrétní podání bylo obsahem sporné zásilky č. R 043359 a k jaké věci vedené soudem se vztahovalo, pak z jeho strany nebylo vyvráceno tvrzení stěžovatele, dle něhož na výzvy dle § 51 odst. 1 s. ř. s. reagoval podáními odeslanými doporučeně poštou dne 8. 3. 2007. Jinak řečeno, pokud stěžovatel předložením podacích lístků prokázal, že dne 8. 3. 2007 odeslal na adresu krajského soudu zásilku, pak by jeho tvrzení mohlo být ze strany soudu zpochybněno pouze důkazem, že v předmětném časovém úseku skutečně byla soudu doručena zásilka stěžovatele, ale s jiným obsahem, nežli je tvrzeno. Krajský soud však tímto údajem nedisponuje, proto se mu nepodařilo unést důkazní břemeno ohledně svého tvrzení, že stěžovatel na výzvu dle § 51 s. ř. s. nereagoval a tím konkludentně souhlasil s vyřízením věci bez jednání.

Nejvyšší správní soud v souvislosti s namítanými procesními pochybeními dále konstatuje, že pokud stěžovatel v žalobě i v podaných replikách vznesl řadu důkazních návrhů, jejichž provedení na soudu požadoval, pak se krajský soud měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádat také s tím, proč stěžovatelem navržené důkazy neprovedl. Soud sice není vázán důkazními návrhy účastníků a pouze on rozhoduje o tom, které z navržených důkazů provede a které nikoli, avšak důvody, které jej vedou k závěru nenařizovat jednání a neprovádět dokazování, je soud povinen v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřit.

Vzhledem k tomu, že uvedená procesní pochybení krajského soudu mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tak jak předpokládá ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu